

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	5CdoPr/6/2025
Identifikačné číslo spisu:	1215204624
Dátum vydania rozhodnutia:	25.06.2025
Meno a priezvisko:	JUDr. Jana Bajánková
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2025:1215204624.2

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Jany Bajánkovej a členov senátu JUDr. Jozefa Kolcuna, PhD. a JUDr. Eriky Zajacovej v spore žalobcu F. A., narodeného XX. P. XXXX, V. Z. K., Q. X. F. XX/XX, zastúpeného advokátskou kanceláriou SLAVIKATTORNEYS s.r.o., Bratislava, Mlynarovičova 13, IČO: 50 807 471, proti žalovanému AUTO - IMPEX spol. s r.o., Bratislava, Vlčie hrdlo 68, IČO: 17 329 477, zastúpenému advokátskou kanceláriou Advokátska kancelária ECKER - KÁN & PARTNERS, s.r.o. Bratislava, Zelená 2, IČO: 35 886 625, o zaplatenie 3.885,58 eura s príslušenstvom, vedenom na bývalom Okresnom súde Bratislava II pod sp. zn. 21Cpr/1/2022, o dovolaní žalovaného proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave z 30. mája 2024 sp. zn. 9CoPr/10/2023, takto

rozhodol:

Dovolanie z a m i e t a.

Žalobca má nárok na náhradu trov dovolacieho konania voči žalovanému v plnom rozsahu.

Odôvodnenie

1. Bývalý Okresný súd Bratislava II (ďalej aj „súd prvej inštancie“ alebo „okresný súd“) rozsudkom z 17. októbra 2022 č. k. 21Cpr/1/2022-444 (v poradí tretím) zaviazal žalovaného zaplatiť žalobcovi sumu 3.885,58 eura so špecifikovaným príslušenstvom, a to všetko do 15 dní od právoplatnosti rozsudku (výrok I.) a vyslovil, že žalovaný je povinný zaplatiť žalobcovi náhradu trov konania vo výške 100 % s tým, že o výške tejto náhrady bude rozhodnuté súdom prvej inštancie samostatným uznesením vydaným vyšším súdnym úradníkom, po právoplatnosti tohto rozsudku (výrok II.).

1.1. V odôvodnení rozhodnutia uviedol, že žalobca sa podanou žalobou z 23. februára 2015 domáhal proti žalovanému zaplatenia sumy 3.885,58 eura s príslušenstvom titulom nevyplatenej odmeny za prácu nadčas. Uviedol, že žalobca dňa 01. januára 2005 nastúpil u žalovaného, pričom na základe jednotlivých dodatkov k pracovnej zmluve (posledná dohoda o zmene pracovnej zmluvy zo dňa 21. februára 2011) pracoval na pozícii product manažér s tým, že naposledy mal stanovený pracovný čas na 40 hodín týždenne. Dňa 31. októbra 2013 žalobca podal výpoveď podľa § 62 a § 67 Zákonníka práce a požiadal o vyplatenie mzdy za prácu nadčas, ktorá mu nebola vyplatená za prácu nadčas.

1.2. Súd prvej inštancie bol viazaný právoplatnými závermi odvolacieho súdu a dovolacieho súdu (R

82/2021), v ktorých bolo konštatované, že je zrejmé, že žalobca vykonával prácu nadčas. Táto skutočnosť nie je sporná. Žalobca vykonával prácu nadčas s vedomím žalovaného ako zamestnávateľa a preberaním a využívaním výsledkov jeho práce. Spornou zostala otázka nevyplatenej odmeny. Je nesporné, že žalobca fyzicky odpracoval ním špecifikované hodiny a bol preukázaný objem práce, ktorý musel žalobca ako zamestnanec vykonať. Žalovaný počas celého konania nerozporoval evidenciu o vykonanej práci, ktorú predložil žalobca a až po vrátení veci dovolacím súdom začal vyvíjať procesnú aktivitu aj týmto smerom, čo je v rozpore s § 151 a najmä § 153 CSP. Podľa rozsudku Najvyššieho súdu Českej republiky sp. zn. 21Cdo/4166/2015 zo dňa 28. januára 2016 v prípade, ak žalobca v postavení zamestnanca uplatňujúc výkon práce nadčas tento preukazuje evidenciou pracovného času a žalovaný v postavení zamestnávateľa sa bráni námietkou, že žalobca rozsah práce nevykonával, nesie žalovaný bremeno tvrdenia, že príslušná evidencia odpracovaného času nezodpovedá skutočnosti a má povinnosť označiť v tomto smere dôkazy. Žalovaný tiež argumentoval, že žalobca do svojich výpočtov nezahrnul prestávky na odpočinok a jedenie, avšak žalobca relevantnými dokumentmi a listinami preukázal svoj nárok na zaplatenie žalovanej istiny. O trovách konania bolo rozhodnuté podľa § 255 ods. 1 a § 262 ods. 1 CSP tak, že súd prvej inštancie priznal žalobcovi nárok na náhradu trov konania vo výške 100 %.

2. Krajský súd v Bratislave (ďalej aj „odvolací súd“ alebo „krajský súd“) na odvolanie žalovaného rozsudkom z 30. mája 2024 sp. zn. 9CoPr/10/2023 rozhodol tak, že rozsudok súdu prvej inštancie potvrdil a priznal žalobcovi nárok na náhradu trov odvolacieho konania vo výške 100 % voči žalovanému. Odvolací súd uviedol, že vzhľadom na predmet konania a vyslovený právny názor dovolacieho súdu je potrebné vyhodnotiť, či bolo sporovými stranami preukázané, v akom rozsahu žalobca vykonával prácu nadčas, a teda v akom rozsahu mu patrí výplata mzdy za túto prácu. Žalobca predložil evidenciu pracovného času a v tejto tabuľke je obsiahnutý rozpis príchodu času na pracovisko a odchod z pracoviska s presným označením nadčasu. Nadčas podľa tabuľky je bez zarátania prestávky na obed. Žalovaný spochybňuje žalobcom vypočítané nadčasy, avšak na svoje tvrdenia neprodukuje žiadne dôkazy. Vzhľadom na povinnosť tvrdenia a povinnosť dôkazného bremena aj obráteného dôkazného bremena v prípade, ak zo strany žalovaného došlo k rozporovaniu objemu a výpočtu nadčasov, z jeho strany neprišlo k predloženiu žiadnych dôkazov, ktorými by preukázal, v akom rozsahu vykonával žalobca prácu nadčas. Je potrebné si uvedomiť, v akom postavení boli sporové strany z hľadiska hmotnoprávneho vzťahu, a to, že žalobca bol v pozícii zamestnanca a žalovaný v pozícii zamestnávateľ. Pokiaľ ide o preukazovanie nadčasov, žalovaný sa nachádzal v lepšej možnosti predkladať dôkazy na preukazovanie svojich tvrdení ohľadom zlého výpočtu predložených hodín nadčasov. Ak žalovaný spochybňuje objem práce nadčas predložený žalovaným (zrejme žalobcom, pozn.), je to práve žalovaný, ktorý disponuje dôkazom, ktorý môže spochybniť tvrdenia a dôkazy predložené žalobcom. Žalovaný počas celého konania nepredložil túto evidenciu. Výpis pracovného času žalobcu predložený žalobcom mal súd prvej inštancie za evidenciu zamestnávateľa. Pokiaľ žalovaný ako zamestnávateľ spochybňuje túto evidenciu, je dôkazné bremeno na jeho strane. Žalovaný tak neuniesol dôkazné bremeno, pretože nepredložil žiadne dôkazy, ktorými by preukázal iný objem práce nadčas ako ten, ktorý bol predložený žalobcom. Pokiaľ ide o námietku, že do nadčasov boli zahrnuté aj obedňajšie prestávky, žalovaný opätovne nepreukázal iný rozsah práce nadčas ako bol predložený žalobcom. Žalobca si do svojho objemu nadčasu nezahrnul prestávku na obed. Pokiaľ ide o námietku, že žalobca si nemal splniť pracovný fond, tieto sú nedôvodné, pretože tieto tvrdenia rovnako neboli podložené žiadnymi dôkazmi. Neobstojí argumentácia žalovaného, že súd prvej inštancie nevykonával dôkazy predložené žalobcom, teda evidenciu dochádzky, nakoľko ak by tento dôkaz súd nevykonával, tak by nebolo možné vyhovieť žalovanému nároku. Pokiaľ ide o námietku nesprávnej aplikácie ustanovení o sudcovskej koncentrácii, táto je dôvodná, avšak nie je spôsobilá zmeniť rozhodnutie súdu. Odvolací súd dal do pozornosti, že do rozhodnutia dovolacieho súdu a následného rozhodnutia odvolacieho súdu, ktorým odvolací súd zrušil rozhodnutie súdu prvej inštancie, bola obrana žalovaného založená na tom, že vôbec neprišlo k práci nadčas. Po zrušení rozhodnutia súdu prvej inštancie sa začal súd prvej inštancie zaoberať otázkou výšky objemu práce nadčas a výšky mzdy za prácu nadčas, a preto vyzval žalobcu na vyčíslenie žalovaného nároku a po doručení vyčíslenia dal žalovanému možnosť vyjadriť sa k tomuto vyčísleniu. V tomto okamihu mal žalovaný možnosť uplatniť prostriedky procesného útoku a obrany.

2.1. V danom prípade tak bolo konštatované dovolacím súdom, že prišlo zo strany žalobcu k vykonaniu

práce nadčas, a preto predmetom ďalšieho prejednávania bol objem vykonanej práce a mzda za túto prácu. Žalobca si splnil povinnosť tvrdenia a dôkaznú povinnosť predložením evidencie pracovného času, teda koľko v ktorý deň predstavoval nadčas, pričom žalovaný spochybnil evidencie nepreukázal žiadnymi dôkazmi, hoci sa jedná o prípad, keď dôkazné bremeno zaťažuje žalovaného. Vzhľadom k tomu, že žalovaný neunesol dôkazné bremeno a žalobca nárok preukázal, bolo vecne správne žalobe vyhovieť a priznať žalovanú sumu. Ďalšími námietkami žalovaného sa odvolací súd opätovne nezaoberal, pretože tieto nie sú spôsobilé privodiť iné právne hodnotenie stavu veci, sú v rovine úvah bez predloženia relevantných dôkazov.

2.2. O trovách konania odvolací súd rozhodol podľa § 396 ods. 1 v spojení s § 255 ods. 1 a § 262 ods. 1 CSP a priznal úspešnému žalobcovi náhradu trov odvolacieho konania, pričom o ich výške rozhodne súd prvej inštancie do 60 dní po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

3. Proti potvrdzujúcemu rozsudku Krajského súdu v Bratislave z 30. mája 2024 sp. zn. 9CoPr/10/2023 podal žalovaný dovolanie, prípustnosť ktorého vyvodzoval z ustanovenia § 420 písm. f) CSP. Namietal, že odvolací súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Po zosumarizovaní priebehu konania, ako aj odôvodnenia rozhodnutí jednotlivých súdov poukázal na tú skutočnosť, že už v úvode konania, teda v roku 2016 poprel celý nárok žalobcu a napriek tomu súd prvej inštancie, ako aj odvolací súd rozhodoval výlučne na základe evidencie vykonanej práce predloženej žalobcom bez zohľadnenia vyjadrenia žalovaného. Nie je preto možné priznať žalovanému (zrejme žalobcovi, pozn.) celý nárok, ak objektívne v danom konkrétnom mesiaci neodpracoval celkový sumár hodín, ktorý by preukazoval čo len hypoteticky možnú prácu nadčas. Preto nemôže obstať odôvodnenie rozsudku v tom smere, že žalobca si do svojho nároku nezahrnul nárok na obedňajšie prestávky. Nárok na obedňajšiu prestávku je zákonným nárokom každého zamestnanca a žalobca si ju nemôže len tak nezahrnúť do svojho výpočtu. Práve naopak, žalobca svoj výpočet neponížil o zákonom nevyhnutných 30 minút. Ak absolútny celkový čas žalobcu, kedy sa žalobca podľa evidencie vykonanej práce nachádzal na pracovisku, predstavuje jeho fond pracovného času navýšený o 21 hodín, nemôže si nárokovať aj na náhradu mzdy za obednú prestávku. Pri odpracovaných devätnástich dňoch musí byť z celkového súčtu prítomnosti žalobcu v areáli odpočítaná každý deň prestávka na obed. Na takto nesprávny výpočet poukázal žalovaný vo svojom vyjadrení k výpočtu nároku žalobcu zo dňa 23. júna 2022. Súd prvej inštancie nevykonával dôkaz posúdením výplatných pásovk žalobcu. Pokiaľ by tento dôkaz vykonal, súd by musel zistiť, že uplatnený nárok na odmenu za prácu nadčas musí byť znižovaný neodpracovaním si fondu pracovného času. Nevykonaním dôkazov - výplatných pásovk ušlo súdu zistenie podstatných skutočností, ktoré majú priamy dopad na výšku hodín nadčas. Napriek tomu, že žalovaný poprel celý nárok žalobcu, súd prvej inštancie priznal žalobcovi nárok za jednotlivé dni v mesiaci, pričom odignoroval dni, kedy žalobca nebol v práci vôbec. Je teda potrebné uviesť, že ak žalovaný v úvode konania poprel nárok, nemôže súd na základe vykonaného dokazovania dospieť k matematicky objektívne nesprávnym skutkovým zisteniam. Žiadal preto, aby dovolací súd zrušil rozsudok ako krajského tak i prvoinštančného súdu.

4. Žalobca sa k podanému dovolaniu vyjadril tak, že žiadal, aby dovolanie žalovaného dovolací súd odmietol ako neodôvodnené prípustnými dovolacími dôvodmi, prípadne z dôvodu, že dovolacie dôvody nie sú vymedzené spôsobom uvedeným v § 431 až § 435 CSP v zmysle § 447 písm. f) CSP. Z obsahu dovolania je zjavné, že dovolateľ nesúhlasí a polemizuje s úvahami a skutkovými závermi súdu prvej a druhej inštancie a vyhodnotením zistených skutkových okolností. Podstatou dovolania je kritika skutkových zistení v tej časti, že oba súdy akceptovali tvrdenie žalobcu o tom, že do uplatneného nároku nezahrnul nárok na obedňajšie prestávky. Tieto námietky žalovaného predstavujú namietanie skutkového stavu zisteného súdom prvej a druhej inštancie a nepredstavujú prípustný dovolací dôvod v zmysle § 420 CSP. Pokiaľ žalovaný poukazuje na svoje písomné podanie z 23. júna 2022, v tomto podaní žalovaný neuvádzal žiadne tvrdenia smerujúce k rozporovaniu skutkových tvrdení prezentovaných žalobcom o skutočnom rozsahu výkonu práce nadčas - jeho kvantifikácii a tieto ani nepreukazoval. Z vyjadrenia žalobcu zo 17. júla 2017 vyplýva, že do uplatneného rozsahu práce nadčas žalobca nezahrnul prestávky na odpočinok a jedenie a tieto odpočítal od rozsahu práce nadčas. Uplatnený nárok je tak

očistený od prestávky. Predmetné tvrdenie žalovaného o rozsahu pracovnej zmeny je podstatné v tom smere, že predstavuje zhodné skutkové tvrdenie žalobcu a žalovaného o rozsahu pracovnej zmeny žalobcu. Všetka práca žalobcom vykonávaná nad rozsah 8 hodín v rámci danej pracovnej zmeny je výkonom práce nadčas. Žalovaný výkon práce nad uvedený rozsah zo strany žalobcu nepoprel. Neodpracovanie celých pracovných zmien žalobcom je nové skutkové tvrdenie uplatnené po viac ako siedmych rokoch, ktoré žalovaný žiadnym spôsobom nepreukázal a ani prípadný jeho nárok, ktorý žalobca popiera, procesne prípustným spôsobom v konaní neuplatňuje. Preto vyjadrenie žalovaného z 23. júna 2022 nepredstavuje argumentáciu spôsobilú zmeniť závery súdu prvej inštancie obsiahnuté v rozsudku zo 17. októbra 2022.

5. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej aj „dovolací súd“, resp. „najvyšší súd“) príslušný na rozhodnutie o dovolaní (§ 35 CSP) po zistení, že dovolanie podala v zákonom stanovenej lehote (§ 427 ods. 1 CSP) strana sporu zastúpená v súlade so zákonom (§ 429 ods. 1 CSP), v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 CSP), bez nariadenia pojednávania (§ 443, časť vety pred bodkočiarkou CSP), v rámci dovolacieho prieskumu dospel k záveru, že dovolanie je potrebné zamietnuť.

6. V zmysle § 419 CSP proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa.

7. Dovolateľ vyvodzoval prípustnosť dovolania z § 420 písm. f) CSP, podľa ktorého je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Dovolanie prípustné podľa § 420 CSP možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (§ 431 ods. 1 CSP). Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods. 2 CSP).

8. Dovolateľom namietaná vada zmätočnosti konania v zmysle § 420 písm. f) CSP mala spočívať v nesprávnom procesnom postupe súdu, ktorým bolo strane znemožnené, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

9. Podstatou práva na spravodlivý súdny proces je možnosť fyzických a právnických osôb domáhať sa svojich práv na nestrannom súde a v konaní pred ním využívať všetky právne inštitúty a záruky poskytované právnym poriadkom; integrálnou súčasťou tohto práva je právo na relevantné, zákonu zodpovedajúce súdne konanie. Pod porušením práva na spravodlivý proces v zmysle § 420 písm. f) CSP treba rozumieť nesprávny procesný postup súdu spočívajúci predovšetkým v zjavnom porušení kogentných procesných ustanovení, ktoré sa vymyká nielen zo zákonného, ale aj z ústavnoprávneho rámca a ktoré (porušenie) zároveň znamená aj porušenie ústavou zaručených procesných práv spojených so súdnou ochranou. Ide napr. o právo na verejné prejednanie veci za prítomnosti strany sporu, právo vyjadriť sa ku všetkým vykonávaným dôkazom, právo na riadne odôvodnenie rozhodnutia, na predvídateľnosť rozhodnutia, na zachovanie rovnosti strán v konaní, na relevantné konanie súdu spojené so zákazom svojvoľného postupu a na rozhodnutie o riadne uplatnenom nároku spojené so zákazom denegatio iustitiae (odmietnutia spravodlivosti).

10. Princípu práva na spravodlivý proces zodpovedá právo strany sporu, resp. účastníka konania na určitú kvalitu súdneho rozhodnutia a povinnosť súdu svoje rozhodnutie riadne odôvodniť. Súd sa teda musí zaoberať účinne námietkami, argumentmi a dôkaznými návrhmi strán (avšak) s výhradou, že majú význam pre rozhodnutie (I. ÚS 46/05). Z uvedeného potom vyplýva, že k porušeniu práva na spravodlivý proces v zmysle § 420 písm. f) CSP môže dôjsť aj nepreskúmateľnosťou napadnutého rozhodnutia (porov. I. ÚS 105/06, III. ÚS 330/2013, III. ÚS 47/2019, IV. ÚS 372/2020, 1Cdo/213/2019, 2Cdo/190/2019, 3Cdo/168/2018, 4Cdo/3/2019, 5Cdo/57/2019, 6Cdo/33/2020, 7Cdo/308/2019, 8Cdo/152/2018).

11. Dovolací súd uvádza, že aj v konaní na odvolacom súde treba dôsledne trvať na požiadavke úplnosti, výstižnosti a presvedčivosti odôvodnenia rozhodnutia odvolacieho súdu. Súčasťou obsahu práva na spravodlivé súdne konanie je právo strany sporu na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne

a zrozumiteľne odpovie na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany prednesené na súde prvej inštancie i v podanom odvolaní (§ 387 ods. 3 CSP). Dodržiavanie povinnosti odôvodniť rozhodnutie má zaručiť transparentnosť a kontrolovateľnosť rozhodnutí súdov, a tak vylúčiť svojvôľu v tomto procese. V právnom štáte by nemali vzniknúť pochybnosti, či sa súd s určitou, druhou stranou výslovne prezentovanou otázkou zaoberal, či nie; odpoveď by mala byť zrejماً z odôvodnenia súdneho rozhodnutia. Rovnako podľa judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva platí, že judikatúra síce nevyžaduje, aby na každý argument strany, aj na taký, ktorý je pre rozhodnutie bezvýznamný, bola daná odpoveď v odôvodnení rozhodnutia; ak však ide o argument, ktorý je pre rozhodnutie rozhodujúci, vyžaduje sa špecifická odpoveď práve na tento argument (Ruiz Torija proti Španielsku z 09. decembra 1994, séria A, č. 303 - A, s. 12, § 29, Hiro Balani proti Španielsku z 09. decembra 1994, séria A, č. 303 - B, Georgiadis proti Grécku z 29. mája 1997, Higgins proti Francúzsku z 19. februára 1998).

12. Po preskúmaní obsahu spisu dovolací súd konštatuje, že v postupe odvolacieho súdu v spojitosti s postupom okresného súdu nezistil žiadne vady, ktoré by boli spôsobilé ukrátiť dovolateľa na jeho procesných právach a založiť tak dôvodnosť podaného dovolania.

13. Z obsahu spisu vyplýva, že žalobca sa žalobou domáhal voči žalovanému zaplatenia sumy 3.885,58 eura s príslušenstvom titulom nevyplatenej odmeny za prácu nadčas. Súd prvej inštancie bol viazaný právoplatnými závermi odvolacieho súdu a dovolacieho súdu (R 82/2021), v ktorých bolo konštatované, že je zrejmé, že žalobca vykonával prácu nadčas. Táto skutočnosť nie je sporná. Žalobca vykonával prácu nadčas s vedomím žalovaného ako zamestnávateľa a preberaním a využívaním výsledkov jeho práce. Spornou zostala otázka nevyplatenej odmeny. Je nesporné, že žalobca fyzicky odpracoval ním špecifikované hodiny a bol preukázaný objem práce, ktorý musel žalobca ako zamestnanec vykonať. Poukázal ďalej na rozsudok Najvyššieho súdu Českej republiky sp. zn. 21Cdo/4166/2015 zo dňa 28. januára 2016, z ktorého vyplýva, že v prípade, ak žalobca v postavení zamestnanca uplatňujúci výkon práce nadčas tento preukazuje evidenciou pracovného času a žalovaný v postavení zamestnávateľa sa bráni námietkou, že žalobca rozsah práce nevykonával, nesie žalovaný bremeno tvrdenia, že príslušná evidencia odpracovaného času nezodpovedá skutočnosti a má povinnosť označiť v tomto smere dôkazy. Žalovaný tiež argumentoval, že žalobca do svojich výpočtov nezahrnul prestávky na odpočinok a jedenie, avšak žalobca relevantnými dokumentmi a listinami preukázal svoj nárok na zaplatenie žalovanej istiny (viď tabuľka na č. l. 150). Preto súd prvej inštancie vychádzajúc z evidencie dochádzky, ako aj výpočtov žalobcu, po odrátaní 30 minútovej prestávky na odpočinok a jedenie, zaviazal žalovaného k zaplateniu sumy 3.885,58 eura, a to vrátane úrokov z omeškania (§ 517 OZ, § 3 nar. vl. SR č. 87/1995 Z. z.).

13.1. Krajský súd po preskúmaní odvolania žalovaného rozsudok súdu prvej inštancie potvrdil a priznal žalobcovi nárok na náhradu trov odvolacieho konania vo výške 100 % voči žalovanému. Odvolací súd uviedol, že vzhľadom na predmet konania a vyslovený právny názor dovolacieho súdu je potrebné vyhodnotiť, či bolo sporovými stranami preukázané, v akom rozsahu žalobca vykonával prácu nadčas, a teda v akom rozsahu mu patrí výplata mzdy za túto prácu. Žalobca predložil evidenciu pracovného času a v tejto tabuľke je obsiahnutý rozpis príchodu času na pracovisko a odchod z pracoviska s presným označením nadčasu. Nadčas podľa tabuľky je bez zarátania prestávky na obed. Žalovaný spochybňuje žalobcom vypočítané nadčasy, avšak na svoje tvrdenia neprodukuje žiadne dôkazy. Vzhľadom na povinnosť tvrdenia a povinnosť dôkazného bremena aj obráteného dôkazného bremena v prípade, ak zo strany žalovaného došlo k rozporovaniu objemu a výpočtu nadčasov, z jeho strany neprišlo k predloženiu žiadnych dôkazov, ktorými by preukázal, v akom rozsahu vykonával žalobca prácu nadčas. Je potrebné si uvedomiť, v akom postavení boli sporové strany z hľadiska hmotnoprávneho vzťahu, a to, že žalobca bol v pozícii zamestnanca a žalovaný v pozícii zamestnávateľ. Pokiaľ ide o preukazovanie nadčasov, žalovaný sa nachádzal v lepšej možnosti predkladať dôkazy na preukazovanie svojich tvrdení ohľadom zlého výpočtu predložených hodín nadčasov. Ak žalovaný spochybňuje objem práce nadčas predložený žalovaným (zrejme žalobcom, pozn.), je to práve žalovaný, ktorý disponuje dôkazom, ktorý môže spochybniť tvrdenia a dôkazy predložené žalobcom. Žalovaný počas celého konania nepredložil túto evidenciu. Výpis pracovného času žalobcu predložený žalobcom mal súd prvej inštancie za evidenciu zamestnávateľa. Pokiaľ žalovaný ako zamestnávateľ spochybňuje túto evidenciu, je dôkazné

bremeno na jeho strane. Žalovaný tak neunesol dôkazné bremeno, pretože nepredložil žiadne dôkazy, ktorými by preukázal iný objem práce nadčas ako ten, ktorý bol predložený žalobcom. Pokiaľ ide o námietku, že do nadčasov boli zahrnuté aj obedňajšie prestávky, žalovaný opätovne nepreukázal iný rozsah práce nadčas ako bol predložený žalobcom. Žalobca si do svojho objemu nadčasu nezahrnul prestávku na obed. Pokiaľ ide o námietky, že žalobca si nemal splniť pracovný fond, tieto sú nedôvodné, pretože tieto tvrdenia rovnako neboli podložené žiadnymi dôkazmi. Neobstojí argumentácia žalovaného, že súd prvej inštancie nevykonával dôkazy predložené žalobcom, teda evidenciu dochádzky, nakoľko ak by tento dôkaz súd nevykonával, tak by nebolo možné vyhovieť žalovanému nároku. Pokiaľ ide o námietku nesprávnej aplikácie ustanovení o sudcovskej koncentrácii, táto je dôvodná, avšak nie je spôsobilá zmeniť rozhodnutie súdu. Odvolací súd dal do pozornosti, že do rozhodnutia dovolacieho súdu a následného rozhodnutia odvolacieho súdu, ktorým odvolací súd zrušil rozhodnutie súdu prvej inštancie, bola obrana žalovaného založená na tom, že vôbec neprišlo k práci nadčas. Po zrušení rozhodnutia súdu prvej inštancie sa začal súd prvej inštancie zaoberať otázkou výšky objemu práce nadčas a výšky mzdy za prácu nadčas, a preto vyzval žalobcu na vyčíslenie žalovaného nároku a po doručení vyčíslenia dal žalovanému možnosť vyjadriť sa k tomuto vyčísleniu. V tomto okamihu mal žalovaný možnosť uplatniť prostriedky procesného útoku a obrany. Žalobca si splnil povinnosť tvrdenia a dôkaznú povinnosť predložením evidencie pracovného času, teda koľko v ktorý deň predstavoval nadčas, pričom žalovaný spochybnenia evidencie nepreukázal žiadnymi dôkazmi, hoci sa jedná o prípad, keď dôkazné bremeno zaťažuje žalovaného. Vzhľadom k tomu, že žalovaný neunesol dôkazné bremeno a žalobca nárok preukázal, bolo vecne správne žalobe vyhovieť a priznať žalovanú sumu. Ďalšími námietkami žalovaného sa odvolací súd opätovne nezaoberal, pretože tieto nie sú spôsobilé privodiť iné právne hodnotenie stavu veci, sú v rovine úvah bez predloženia relevantných dôkazov.

14. Dovolací súd konštatuje, že rozhodnutie odvolacieho súdu spĺňa kritériá pre odôvodňovanie rozhodnutí v zmysle § 393 ods. 2 a § 220 ods. 2 CSP z hľadiska formálnej štruktúry a obsahuje aj zdôvodnenie všetkých pre vec podstatných skutkových a právnych otázok. Z obsahu preskúmaného rozhodnutia odvolacieho súdu nevyplýva taká aplikácia príslušných ustanovení všeobecne záväzných právnych predpisov, ktorá by bola popretím ich podstaty a zmyslu. Odvolací súd zrozumiteľným spôsobom uviedol dôvody, ktoré ho viedli k prijatému rozhodnutiu; jeho postup nemožno považovať za zjavne neodôvodnený či arbitrárny.

14.1. Čo sa týka dovolacej námietky o porušení práva na spravodlivé konanie a nesprávnej aplikácii ustanovení CSP týkajúcich sa sudcovskej koncentrácie konania, odvolací súd skonštatoval, že táto síce je dôvodná, avšak nie je spôsobilá zmeniť rozhodnutie súdu (viď bod 10 odôvodnenia odvolacieho súdu).

14.2. S otázkou rozporovania objemu a výpočtu nadčasov, ako aj zahrnutia obednej prestávky sa odvolací súd zaoberal v bodoch 9.1., 9.2. odôvodnenia, kedy z rozpisu v tabuľke (č. l. 150) je zrejmé, že žalobca si do práce nadčas 30 minútovú prestávku nezapočítal. Napríklad dňa 17. februára 2012 žalobca pracoval podľa evidencie dochádzky od 6:44 do 17:05 hodiny. Celkovo tak v tento deň odpracoval 10 hodín, 21 minút a 18 sekúnd. Rozdiel oproti riadnemu pracovnému času, teda práca nadčas je 2 hodiny, 21 minút a 18 sekúnd. Po odrátaní 30 minútovej prestávky má tak žalobca nárok za prácu nadčas v tento deň v rozsahu jednej hodiny a 51 minút. Námietka dovolateľa o započítaní obednej prestávky do práce nadčas, bez akýchkoľvek relevantných dôkazov, tak potom predstavuje len polemiku o nesprávnosti výpočtov súdov nižších inštancií.

14.3. Rovnako nedôvodnou je námietka dovolateľa, že súd prvej inštancie nevykonával dôkaz posúdením výplatných pásov žalobcu s tým, že pokiaľ by tento dôkaz vykonal, súd by musel zistiť, že uplatnený nárok na odmenu za prácu nadčas musí byť znižovaný neodpracovaním si fondu pracovného času. K tejto námietke dovolací súd dodáva, že žalovaný v rámci nej či už pred prvoinštančným alebo odvolacím a následne ani pred dovolacím súdom neuviedol, z akého ustanovenia zákona by malo vyplývať, že na to, aby si pracovník mohol uplatniť prácu nadčas, musí najprv naplniť fond pracovného času. Z vykonaného dokazovania je zrejmé, že žalobca si uplatnil nadčasové hodiny len za tie dni, kedy bol reálne v práci, a to nad rozsah riadneho pracovného času po odrátaní prestávky, ako bolo vyššie uvedené. Preto aj táto dovolacia námietka zostala len v rovine polemiky. Z predložených dôkazov tiež vyplýva, že žalobca si prácu nadčas v čase jeho neprítomnosti na pracovisku neuplatňoval.

15. Pre úplnosť možno v tejto časti len doplniť, že otázka dôkladnosti a presvedčivosti odôvodnenia odklonu (v zmysle čl. 2 ods. 3 Základných princípov CSP), či jeho významového protikladu v podobe len všeobecných dôvodov je práve onou otázkou objektívnej spôsobilosti odôvodnenia rozhodnutia presvedčiť o správnosti zvoleného prístupu k riešeniu posudzovaného problému na strane jednej a subjektívnej uspokojivosti odôvodnenia pre toho, kto v spore neuspel, na strane druhej, z ktorých pre prípadné konštatovanie tvrdenej vady nepreskúmateľnosti je významným len to, či odôvodnenie možno (alebo naopak nemožno) považovať za uspokojivé objektívne. Za vadu konania v zmysle § 420 písm. f) CSP teda nie je možné považovať to, že odvolací súd neodôvodnil svoje rozhodnutie podľa predstáv sporovej strany, ale len to, že ho neodôvodnil objektívne uspokojivým spôsobom (o aký prípad tu podľa názoru dovolacieho súdu nešlo).

16. Dovolací súd nezistiac porušenie práva dovolateľa na spravodlivý proces v zmysle § 420 písm. f) CSP dovolanie podľa § 448 CSP zamietol.

17. O nároku na náhradu trov dovolacieho konania dovolací súd rozhodol podľa § 453 ods. 1 v spojení s § 255 ods. 1 CSP. V dovolacom konaní bol plne úspešný žalobca, ktorému vznikli trovy dovolacieho konania. Dovolací súd mu preto voči žalovanému priznal ich náhradu v plnom rozsahu. O výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie v lehote do 60 dní po právoplatnosti rozhodnutia dovolacieho súdu samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník (§ 262 ods. 2 CSP).

18. Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku nie je prípustný opravný prostriedok.